

dan er ganske nødvendig, er der ikke andet at gøre, naar man vil tilvejebringe denne Ammunition, end at paabegynde dens Tilvejebringelse i saa god Tid, som det er muligt, det er uomgængelig nødvendigt. Det forekommer mig at være lige ud ad Landevejen, og saaledes vilde det ærede Medlem ganske sikkert ogsaa have gjort, om han da havde været Forsvarsminister og havde været i et lignende Tilfælde. Jeg antager heller ikke, at det i sin Tid, da General Madsen var Forsvarsminister, og ligeledes det daværende Ministerium med det ærede Medlem mente, at der var en Fare til Stede, var i Løbet af blot nogle faa Dage, at det lykkedes at tilvejebringe de Forsvarsforanstaltninger, som den Gang blev truffet af ganske den samme Grund.

Det væsentlige Punkt i det ærede Medlems Foredrag i Gaar, det, som der virkelig var Kød paa, var hans Tilbagevisning af det Angreb, der var rettet paa daværende og nuværende Medlemmer af Regeringen, fordi denne Sag ikke var bleven forelagt langt tidligere. Denne Tilbagevisning støttede det ærede Medlem jo egentlig kun paa eet Faktum. Dette Faktum, som det ærede Medlem i Aften maatte lade fuldstændig falde, skulde jo være det, at ingen her i Tinget har Ret til nu at beklage sig over, at Sagen ikke blev bragt frem i Foraaret, saasom Offentligheden den Gang var fuldt bekendt med Forholdet og vidste, at Bankgarantien var bleven udstrakt til disse Banker. Det var det eneste faste Punkt, og nu maa det ærede Medlem jo alligevel forlade det. Jeg troede, det ærede Medlem virkelig sad inde med Oplysninger — der kun ikke kunde ramme mig; jeg ved, jeg har ikke vidst det, jeg indrømmer, jeg har den Skødesynd at læse mine Blade mere paa tværs end paa langs —, men det ærede Medlem kan altsaa nu ikke længere gøre gældende, at Offentligheden vidste Besked med disse Forhold. Det ærede Medlem sagde nu i Aften, at han til Støtte for sin Paastand i Gaar egentlig kun har de to Ting at holde sig til: Motiverne i det foreliggende Forslag og Bankkomiteens Beretning. Hvad der staar der, er, mener det ærede Medlem, Oplysninger om, hvad der i Fjor i Februar eller Marts var bekendt for Offentligheden. Men der maatte dog være mere, der maatte f. Eks. være det, hvad Offentligheden virkelig vidste den Gang. Vidste det ærede Medlem den Gang noget derom, inden han i Embeds Medfør fik Meddelelse derom? Vidste han det da allerede blot som et almindeligt Menneske, som lever

og aander og hører, hvad der passerer? Vidste alle hans Meningsfæller det den Gang i Marts Maaned? Nej, det vidste de ikke. Ja, det vil sige enkelte maaske, jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem som Medlem af Regeringen er kommen til Kundskab om. Men det ærede Medlems Kolleger i dette Ting, det tør jeg sige for sikkert, de vidste det ikke. Og nu høre vi jo, at ogsaa det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) umuligt kan have vidst det, skønt han sad i Finansudvalget, for han har jo nu gjort gældende, at det i høj Grad forbavser ham, at det er Fredericia Bank, der har faaet Garantien, medens han ventede, at hvis en Institution i Fredericia skulde ind under Garantien, maatte det efter Vilhelm Lassens Udtalelse være Fredericia Sparekasse. Men dermed forekommer det mig, at der er leveret et soleklart Bevis for, at Offentligheden ikke vidste det, som det ærede Medlem mener, at den vidste i Marts Maaned. Og dermed falder altsaa i Virkeligheden det ærede Medlems Paastand, som han har brugt til Afvisning af Beklagelser her i Tinget, fuldstændig til Jorden.

Det ærede Medlem citerede Monrad, saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, nemlig en Udtalelse om, at det er godt, at en Minister kan handle som Rigsdagens befuldmægtigede. Det er en fuldstændig rigtig Betragtning. Det er et stort Gode, at en Minister kan handle paa en saadan Maade, at han ved sig i Overensstemmelse med Rigsdagens to Ting, at det, han foretager sig, naar han er nødt til at foretage sig noget, er af en saadan Natur, at det vil vinde Bifald. Derom er der ingen Tvivl. Men er det dog ikke en ganske mærkelig Fuldmægtig, Rigsdagen den Gang har haft? Thi det ærede Medlem oplyste jo i sin Tale i Gaar, at den 25. Marts gav den daværende Finansminister Møde i Finansudvalget for at faa dets Tilladelse til Optagelsen af et statsgaranteret Laan i England, og, tilføjede det ærede Medlem, dette Laan skulde bruges til Udbetalinger, der var nødvendige til Detailhandlerbanken og Grundejerbanken, den lille Laanekasse og Fredericia og Nibe Banker. Dertil skulde disse Penge bruges, men saa siger jeg: Er det ikke ganske mærkeligt, at denne Rigsdagsfuldmægtig, den daværende Finansminister, giver Møde og faar dette arrangeret med Finansudvalget, men ikke nævner et Ord om de Ting, det ærede Medlem her nævnde, aldeles ikke nævner, at Pengene skulde bruges til disse forskellige Ting, lader Finansudvalget leve i